Avd. II

Svenska Canada-Tidningen

Part II

The Swedish Canada News

WINNIPEG MANITOBA, TORSDAGEN DEN 10 FEBRUARI 1927.

PROVINCIAL LIBRARY

Var Jack the Ripper engelsk läkare?

BLAND alla de stora mordmysterier i modern tid som blivit olösta, har intet varit mera gåtfullt än det som förknippas med namnet "Jack the Ripper". Vem var Jack uppskäraren? Varför voro alla hans offer kvinnor? Varför utsåg han dem ur en viss samhällsklass? Och varför dödade han dem? Dessa jämte ett dussin andra frågor, som aldrig ha kunnat besvaras, anger ju graden av det största kriminalproblem som någonsin förbryllat Scotland Yard.

Nu är emellertid saken klar — nu, 35 år efteråt, Jack the Ripper är funnen. Man vet i alla händelser var hans grav är belägen. Åran av denna upptäckt tillkommer en känd Londonläkare doktor Leonard Matters, vilken även fick mottaga mördarens egen bekännelse, då denne låg döende i kräfta på ett sjukhus i Buenos Aires.

Den historia som dr. Matters givit offentlighet åt synes stämma till alla delar. Detta utesluter dock inte, att han kan ha fått mottaga bekännelsen av en man som under sin sjukdom ingivits tvångsföreställningen att han var den beryktade mördaren. Så långt vågar man nog utsträcka sin skepticism. Själv är emellertid dr. Matters fullt och fast övertygad om, att mannen som på dödsbädden anförtrodde honom sin fruktansvärda hemlighet, icke var någon annan än Jack the Ripper.

Hur som helst, så utvisade undersökningarna att Jack the Ripper endera måste ha varit en kriminaldåre, som mördade uteslutande för dödandets egen skull eller också en man som opererade med ett visst mål i sikte. Han mördade för att utkräva hämnd på en viss kategori kvinnor, eller mördade till dess han funnit den enda bestämda kvinna han sökte efter. Sitt blodiga hantverk utförde han alltid nattetid, och det var ett stort antal som föllo för hans kniv på de ödsliga bakgatorna i East End. Hans tillvägagångssätt är bekant: han rände kniven i offrets underliv och skar med ett snitt upp hennes mage.

Många teorier för mannens identitet och motivet till hans brott ha blivit uppställda, men detta dubbla mysterium har dock aldrig kunnat klarläggas.

"Jag överlämnar åt andra att spekulera om vilken teori som helst" säger dr. Matters, "min bestämda tro är, att den verkliga lösningen av mysteriet var den, som jag fick i Buenos Aires. Ingen plats på jorden erbjuder en tryggare tillflyktsort för en förrymd brottsling än den argentinska huvudstaden, den mest kosmopolitiska av städer. Några utlämningstraktater ha icke existerat i Argentina förrän helt nyligen. Jag nämner detta, blott för att påvisa, att då Jack the Ripper började känna Englands mark het under fötterna så fanns det icke någon säkrare plats för honom att fly till, än Buenos Aires. Detta faktum anser jag också understryka sannolikheten av den hikt jag fick mottaga."

Dr. Matters skildrar därefter, hur han på sin tid stiftade bekantskap med en dr. Stanley, vilken hade en omfattande praktik i London och var ryktbar som kirurg. Doktor Stanley bedrev även forskningar på kräftsjukdomarnas område och hade här gjort en hel del viktiga upptäckter.

Han hade en son, vilken gick i faderns fotspår. Han var utomordentligt begåvad och hade i likhet med fadern specialiserat sig på kräftsjukdomarna. En nästan överjordisk kärlek rådde mellan fader och son.

Vid många av de operationer som dr. Stanley företog, var dr. Matters närvarande och han förvånade sig ofta över den fenomenala precision varmed dr. Stanley hanterade sina knivar. Efter någon tid skildes deras vägar, då dr. Matters fick erbjudande om en anställning i Buenos Aires och reste dit.

En lång tid stodo de båda läkarna i förbindelse genom brevväxling, men så småningom blevo breven allt färre och till slut upphörde korrespondensen fullständigt. Många år förflöto. Så en dag fann emellertid dr. Matters bland sin post ett brev, avsänt från stadens största sjukhus. Det var skrivet av en läkare, på uppmaning av en dödssjuk patient — dr. Stanley! Han led av kräfta och hade icke långt kvar. Innan han dog, ville han nu träffa dr. Matters för ett viktigt samtal.

Dr. Matters begav sig ögonblicklig till sjukhuset. Till en början var det honom omöjligt, att i det härjade ansiktet igenkänna sin gamle vän från London, men då den döende började tala, blev han övertygad om hans identitet. "Jag höjde mig över bädden för att omfamna honom", berättar dr. Matters, "men då sköt han undan mina armar i det han ropade: Nej, nej ingen man av ära får komma mig nära! Jag känner mig själv, och nu innan jag lämnar denna värld vill jag lätta mitt samvete. — Har ni hört talas om Jack the Ripper. Ja, naturligtvis har ni gjort det.

Han fäste sina djupt liggande ögon på mig och fixerade mig ihärdigt. "Gott," sade han efter en lång paus — "jag är den mannen. Jag är Jack the Ripper!"

Jag satt som förstenad. Den fruktansvärda bekännelsen gjorde mig sjuk av fasa. Men dr. Stanley fortsatte: "Försök att behärska er. Förbanna mig om ni vill, men hör på mig först. Allt vad jag vill, är att lämna en förklaring över mitt livs mysterium och göra en bekännelse på det ingen oskyldig skall bli anklagad för mina brott. Men var god, inte avbryt mig. Tiden hastar. Jag känner redan dödens förlamning gripa mig. — Minns ni Bertie, min son? — Ni kommer ihåg honom. Han dog — dog som ett psykiskt och fysiskt vrak. Han blev ett offer för nattlivet i London. Vetenskapen förmådde icke göra någonting för honom. Han dog som idiot, och allt mitt hopp dog med honom. Kanhända var också jag en dåre. Men jag svor, att hämnas honom. Jag, jag ensam mördade alla dessa kvinnor! Trots all sin smartness lyckades Scottland Yard aldrig få mig i sina klor. De skickligaste detektiverna i London uppnådde ingen annan framgång än den att de en natt fingo en skymt av min skugga då jag försvann nedåt Mitre Street i samma ögonblick som de böjde sig över den skälvande kroppen av mitt sista offer.

Alla dessa mord, fortsatte dr. Stanley, utförde jag under sökandet av en viss kvinna. Och slutligen fann jag henne. Då var min uppgift färdig. Mina förbrytelser voro slut. Jag lämnade därefter London och reste kors och tvärs genom världen, och kom slutligen till denna stad, där jag levat de senaste tio åren. Jag har många gånger passerat förbi er på gatan. Han pauserade ett ögonblick.

Under madrassen fortsatte han därpå med matt röst, finner ni 100 pund i engelska pengar. Ge mig en hederlig begravning och lämna resten av pengarna till de fattiga. Jag har endast en annan önskan. Jag vill att ni — jag — jag — —"

Slutet kom plötsligt. Dr. Stanley dog och lämnade mig med sin förfärliga hemlighet. Jag såg honom bli begraven på västra kyrkogården i Buenos Aires. Där under en enkel sten vilar de jordiska kvarlevorna av "Jack the Ripper".

Första gången en svensk låtit höra av sig i Warschau.

Skådespelaren Adolf Niska i Stockholm har i dagarna återkommit till sin hemstad från ett framgångsrikt uppträdande i Warschau, dit han engagerats för att medverka vid en symfonikonsert på stadens förnämsta konsertlokal, Filharmonia. Hr. Niska utförde därvid Sibelius ballad "Des Fährmanns Bräute" tillsammans med den 72 man starka orkestern under anförande av Warschauoperans dirigent Adam Dolzycki. Vidare sjöng hr Niska "I seraljernas lustgård" av Sjögren, "Söndag" av Järnefelt, "Sinikkas sång" av den finske kompositören Kuula samt "På havet" av Merikanto. Den svenske gästen, som mottogs med det varmaste bifall, måste ge tre extranummer, samtliga av finska kompositörer.

Det var första gången en skandinav låtit höra sig i Warschau, omtalar hr Niska, och både kritik och publik voro synnerligen entusiastiska, liksom den svenska kolonien visade honom den största älskvärdhet. Det lyckade uppträdandet resulterade i att hr Niska engagerades till ännu en symfonikonsert i Filharmonia i slutet av februari, vid vilken programmet kommer att bli genomgående svenskt. Han ger även en egen konsert på konservatoriet i Warschau med blandat svenskt och utländskt program.

— Jag frapperades av musiklivet i Warschau, yttrar hr Niska vidare, och dess ovanligt höga nivå. De ha till exempel en förstklassig opera, där jag såg fyra föreställningar — "Faust", "Carmen", Rimski-Korsakovs "Coq d'Or" samt "Butterfly", den sistnämnda med en liten japanska, Teiko Kiwa, i huvudrollen. Hon hade ingen stor röst, men spelade ypperligt och gav utmärkt illusion

Modershänder, ära vare Eder tusenfalt.

KÄRA händer, mjuka fina,
Omt de slöto sig om mina,
när jag vacklade framåt
i min barndoms första tider,
under barnaårens strider,
än i skratt och än i gråt.

De mig buro, de mig skötte,
värnade, då faror mötte,
smekte mig till sömnens ro;
säll jag gick vid dessa händer
hän till fantasiens länder
över sagans vackra bro.

Och jag ser dem rastlöst sträva,
aldrig någon vila kräva,
lyfta nya bördor blott,
oavlåtligt omsorg lämna
och min väg med kärlek jämna,
för att jag skall ha det gott.

Och i drömmen jag förnimmer
liksom änglavingars skimmer
från en överjordisk värld!
Plötsligt drömmens bild sig vänder,
vingarna bli modershänder
signande min huvudgärd.

Så har tiden snabbt förflutit
medan deras hägn jag njutit,
trygg i varje liten storm.
Mödorna ha lämnat tecken,
kvar uti de djupa vecken,
skövlat deras mjuka form.

Nu de darra, darra sakta.
Aldrig nog jag kan dem akta,
kyssa dem till lön för allt,—
vad de burit, vad de bära.
Modershänder, ära, ära
vare eder tusenfalt!

ERNST HÖGMAN.

Den moderna idrotten och vår ungdom.

Av Rektor C. SVEDELIUS.

Den moderna idrottsrörelsen, denna egendomliga kulturprodukt, som i våra dagar gör så mycket väsen av sig — låt oss försöka förstå den, undersöka vad den egentligen är och varför den kunnat bli en maktfaktor inom nutidssamhället. Ty det är den i sanning.

Tänk då aldrig, att idrottsrörelsen är en uppfinning av några knipsluga människor eller av några enstaka fantaster, s. k. idrottsfantaster. Det sista vore nog enligt mångas mening det värsta av allt. Ordet ligger snubblande nära ordet dåre och utgör alltså ingen rekommendation för den, som hedras därmed. Tror någon, att vår tids idrottsrörelse, som gått som en flodvåg över folken, är en medveten skapelse, då är han alldeles på villospår. Professor Frey Svenson, den kände psykiatern vid Upsala universitet, har sökt lägga till rätta den moderna idrottsrörelsens problem efter mer rationella grunder.

"De stora folkrörelserna", säger han "betraktas sällan från den riktiga synpunkten. Man håller idrottsrörelsen och dess yttringar för en företeelse, som skulle bero på en del individers medvetna böjelse och beslut. Man gör sig icke möda att tränga djupare, att se och förstå, att denna böjelse och dessa beslut äro de yttersta faktorerna av en rörelse i kollektivsjälen, i hela folkets själ, som vaknat till liv på grund av ett oavvisligt behov till förnyelse."

Ja, så säger han, och han säger sant, det är så. När vi här skola tala om skolan och idrotten, böra vi göra klart för oss, vad den moderna idrottsrörelsen i grund och botten är för något, hur den kommit till, varför de nu några få decennier gått sitt segertåg genom världen, blivit en kulturell faktor inom alla jordens kulturfolk.

Idrottsrörelsen är sålunda intet tillfälligt fenomen, den är — en sund reaktion mot en del faktorer i det nutida samhällslivet, som folkinstinkten ryggat tillbaka för, reagerat mot, känt som en fara.

Dit räknar professor Frey Svenson följande faktorer, som jag rekommenderar till övervägande, i händelse någon skulle finna opportunt att här opponera. Alltså: överkulturen nämner han först, överkulturen, som för med sig böjelse för kammarliv och allt slags komfort. Vidare nämner han i samband därmed överdriven intellektualism och ett dödande av rörelsebehovet; vidare industrialismen som drar med sig rusning till städerna och därav föranledd trångboddhet, så ödesdiger för allt vad folkhygien heter; vidare arbete i hälsofarliga lokaler, i dålig luft; vidare — kaféliv och excesser av allehanda slag.

Jag tillägger för egen del: ett osunt nöjesliv i allmänhet. Oblygt ockrar det på de ungas behov av förströelser, på deras nöjeslystnad. I regeln för slem vinnings skull trugar det sig på dem — konkurransen är även på detta område tip-top. Det tränger sig brutalt in på livet. Eller är det inte så? Ja, jag upprepar det, ett osunt och kraftförödande nöjesliv, som fräter på det uppväxande släktets livsnerv.

Och nu har samhället i sin berättigade kamp mot alla dessa mer eller mindre skadliga och osunda faktorer fått snart sagt till skänks ett det mest värdefulla vapen, nämligen sunda kroppsövningar i förening med ett för kropp och själ härdande friluftsliv.

Vem är det som satt detta vapen samhället i handom? — Jo, det är i viss mening ett verk av ungdomen själv.

Dessa antydningar må vara nog. Idrottsrörelsen liksom varje annan folkskapelse på både gott och ont, går sin segerrika gång genom världen. Och vi, som på grund av det livskall, som fallit på vår lott, anse oss icke böra sitta med armarna i kors och bara titta på, vi få söka handla efter de praktiska engelsmännens recept: "make the best out of it". Och därvid ha skolan och dess målsmän en viktig mission att fylla, långt viktigare än flertalet i denna stund anar.

Hur skall nu skolan ställa sig till denna vår moderna idrottsrörelse? Detta problem var den huvudsakliga anledningen till att kongresser, som ha att diskutera frågor rörande skolungdomens fysiska fostran och rationellt tillämpad skolhygien — att de överhuvudtaget blevo till.

När vi tala om skolungdomen, skadar det inte att betona, att det, med den organisation Nordens skolväsen på senaste tiden fått, då också blir fråga om praktiskt taget hela ett lands ungdom ända upp till 16, 17, 18, års ålder.

Jag får nu nöja mig med att summariskt ange de enligt min mening viktigaste skälen, som göra det önskvärt att skolan målmedvetet upptar ungdomsidrotten på sitt program.

Det bör ske för den organiserade idrottsrörelsens egen skull. Idrottsrörelsen behöver, för att inte råka på avvägar, allt det stöd den kan få just av skolans män och kvinnor. De, som ha särskilda förutsättningar för fostrarekallet och för detta erhållit rationell utbildning, böra få tillfälle att göra sitt inflytande gällande inom ungdomsidrotten. Det är önskvärt att skolan på detta sätt samarbetar med den organiserade idrottsrörelsen och dess ledning. Därpå ha alla parter att vinna, icke minst idrottsrörelsen

Men skolan bör även göra det direkt för sin egen skull, d. v. s. för att resultatet av dess fostrande verksamhet skall bli det bästa möjliga, jag skulle vilja säga, så allsidigt som möjligt.

Ämnesläraren och framför allt klassföreståndaren bör ju med intresse omfatta alla sina elevers lovvärda förehavanden i skolan. Att han genom sina kunskaper och den allmänoch specialbildning han förvärvat sig står som en tillförlitlig auktoritet för sina lärjungar på det intellektuella arbetes område, det är ju en given sak. Men det är ett betydelsefullt plus, om han gör det, även när det gäller utvecklingen av elevernas kroppsliga förmögenheter, alltså när det är fråga om gymnastik och framför allt lek och idrott. Att han alltså behärskar lekens och idrottens teknik, så att hans lärjungar med förtroende se upp till honom som sin självskrivne ledare och föregångsman även på detta område, vilkens omdöme de lita på och vilkens dömslut de villigt underkasta sig. Hans auktoritet, även hans fostrareauktoritet stärkes därav, och han får ökat inflytande på sina elever.

Får ökat inflytande på sina elever, säger jag och tillägger — icke minst på de elever, som under kanske blott en jämförelsevis kort men dock viktig period av sitt ungdomsliv ha föga framgång i det teoretiska arbetet, något som kan ofördelaktigt inverka på deras allmänna utveckling. Deras håg är i stället utåtriktad, de behöva ge utlopp för sitt behov av, sin lust för muskelarbete, för kroppsövningar. Blir det fråga om gymnastik, lek och idrott, då kunna de göra sig gällande i kamratkretsen, och så få de tillfälle att inför sin lärare lägga i dagen den säkerhet och det självförtroende, som den unge behöver för att gå framåt.

Och ämnesläraren får en annan inblik för sådana elevers värde, han får tillfälle att ge dem ett erkännande kanske för så värdefulla egenskaper som rådighet i växlande situationer, förmåga att snabbt fatta beslut och i rätta ögonblicket sätta dem i verket, hjälpsamhet mot kamraterna, ridderlighet. Läraren får öppen blick för det personliga värde även sådana lärjungar kunna äga, under det de i skolsalen hittills fått mest snubbor och bannor. På så sätt får läraren ökade möjligheter att skipa rättvisa bland sina lärjungar, även om deras förtjänster ligga på helt olika plan, något som stärker och befäster hans ställning gentemot klassen i dess helhet, ökar hans inflytande på desamma. Samtidigt får han ett säkrare grepp på just de tröga läskarlarna och kan lättare stimulera dem för det intellektuella skolarbetet. Detta är inte något löst prat, det är grundat på verklig erfarenhet. Det äro vi numera många, som kunna intyga.

Jag kommer slutligen till ännu ett skäl, varför läraren bör intressera sig för och helst ta aktiv del i ungdomens fysiska fostran. Endast han kan med tillräckligt eftertryck samtidigt upprätthålla respekten för de andliga, de intellektuella intressen, vilkas målsman han är genom hela sin utbildning, genom det livskall han utöver, genom sin dagliga gärning. Jag menar så upprätthålla den respekten, att icke uppskattningen av de rent kroppsliga prestationernas värde drives för långt.

För några år sedan läste jag i Sv. Dagbladet följande tänkvärda ord av den svenske förrättaren Gustaf Ullman: "Uppskattning av, ja, beundran för kroppslig styrka, spänstighet och självbehärskning i mest fulländad form bör icke få nära eller rent av underblåsa ringaktning mot andlig odling, tankens nit och segerkraft och ej att förgäta: karaktärens tuktade men naturliga ädelhet".

Vi ämneslärare och ämneslärarinnor, som nitälska för en förbättrad och i vissa avseenden utvidgad fysisk fostran åt vår skolungdom och därför även dela våra lärjungars idrottsliga intressen, skriva oförbehållsamt under varje ord i detta uttalande.

Men vill man, att detta legitima krav verkligen skall fyllas, då skall man inte låta ungdomsidrotten sköta sig själv eller ledas av förste idrottsexpert, utan man skall lägga den under skolans vård och ledning. Den skall väsentligen ledas av dem, som vigt sitt liv åt den andliga odlingens tjänst.

Idrottens stora värde som skolämne ligger ej minst på karaktärsdaningens område. Lek och idrott kräva ett stort mått av personlig frihet — motsatsen till dressyr, när det gäller att bibringa våra elever såväl intellektuell fostran som fysisk fostran. Och det är den vi måste mer och mer frigöra oss ifrån. Den kan vara behövlig och välgörande, brukad med förstånd och omdöme, framför allt i fråga om vissa yngre åldersklasser, men i fråga om andra är den avgjort skadlig. Dressyr och karaktärsdaning ha mycket litet att göra med varandra. Det är en banal sanning men den förtjänar att alltjämt upprepas och begrundas.

Hur man skall kunna mer och mer bygga all verksamhet inom skolan på villigt och förtroendefullt samarbete, med en viss initiativrätt förbehållen åven lärjungarna, under alla parters respekt för vad man på statslivets område kallat lagbunden frihet, det är vår tids stora uppfostringsproblem, som är så viktigt, att allt annat, som bedrives inom skolans värld, i jämförelse därmed förbleknar.

Den moderna tekniken i polisens tjänst.

VI leva i teknikens tidevarv och omge oss varje stund med tekniska anordningar, — telefon, elektr. belysning, ringledningar och så vidare — som ännu för en mansålder sedan voro ganska okända ting. Nu för tiden är det en alldaglig sak att ringa på telefon eller tända en elektrisk lampa, och snart sagt varje människa har en hum om konstruktionen och verkningssättet hos de vanliga mekaniska hjälpmedlen.

Det gäller även förbrytarna, eller åtminstone den kategori av förbrytare, som sysslar med inbrott och stöld i den större stilen. De tekniska framstegen äro, som alla veta, på både gott och ont, och även det gäller med tanke på förbrytarna. Ty i och med teknikens utveckling få också de sistnämnda nya och bättre medel i händerna vid utförandet av sin samhällsskadliga verksamhet, och desto besvärligare blir det för samhället att kunna skydda sig emot dessa fiender. Förbrytarna ha härvidlag en fördelaktig position, ty de välja själva sina angreppsmetoder och de lämpligaste tidpunkterna. Samhället måste inrikta sig på skydd mot alla metoder och vid alla tidpunkter. Icke förty står samhället av i dag just tack vare tekniken väl rustad i kampen mot de skadliga elementen.

De brottslingar, som framför allt tagit den moderna tekniken i anspråk, äro kassaskåpstjuvarna. De ha egentligen tagit itu med det svåraste "arbetsområde", som kan tänkas för en förbrytare, ty här fordras verklig sakkännedom ifråga om moderna tekniska hjälpmedel. Men bovarna räkna med att kassaskåpsstölder skola ge stor valuta och att denna är förhållandevis lätt realiserbar.

De gamla kassaskåp, som våra fäder använde, kallas av förbrytare av i dag föraktligt för konservburkar och öppnas med ett slags konservbrytare i stort format. Den moderne kassaskåpstjuven använder emellertid effektivare medel, med vilka han lyckas öppna åtskilliga stabilare don.

Men industrien följer dock också med i utvecklingen, och det går knappast en vecka utan att nya säkerhetslås, patentreglar och dylikt släpas ut i marknaden. Man söker icke endast skydda sig mot begagnandet av falska nycklar, utan också emot uppbrytande eller söndersågning av dörrar. En av de sinnrikaste konstruerade säkerhetsanordningarna för dörrar visas på en utställning. Den kallas "Portafix", och erbjuder bland annat fördelen att man på dörrens utsida ej kan lakttaga något ovanligt. Nyckeln införes nämligen genom ett nyckelhål av vanlig typ.

Kassaskåpsindustrien utexperimenterar ständigt nya och förbättrade modeller, vilka erbjuda även en durkdriven tjuv oöverstigliga svårigheter. Denne måste utföra sitt arbete utan att väcka buller och såvitt möjligt i mörkret. Dessutom står endast begränsad tid till hans förfogande, i synnerhet på sådana platser, som tillses av nattvakter. Dessa omständigheter måste det tas hänsyn till vid konstruerandet av ett möjligast stöldsäkert kassaskåp, och man har därför på senaste tiden övergått till att bygga sådana av järn- och stålbetong, vilka trotsa såväl den autogena svetsningen som hammare och mejsel. Den stampade järnbetongen göres medelst inlagd väv av stålskenor utomordentligt motståndskraftig, och man kan på detta sätt armera hela stålkamrar, och därmed förhindra att någon försöker tränga sig in genom tak eller väggar.

Man nöjer sig emellertid nu för tiden ej med att göra själva förvaringsfummen för värdesaker så motståndskraftiga som möjligt, utan man strävar efter att sätta platser som behöva skyddas så att säga under polisens direkta omvårdnad. Det sker med hjälp av elektriska alarmapparater och liknande anordningar, och deras ändamål är att "låta brottslingen tillkalla ordningsmakten". En modern inrättning av ifrågavarande slag utgöres av ett osynligt nät av elektriska trådar, vilkas berörande — genom obefogat öppnande av dörrar, fönster och så vidare — utlöser en nödsignal. Liksom i ett brandskåp sättes ett urverk i rörelse, och vissa bestämda elektriska signaler föras genom en underjordisk kabel till polisstationen. Där framträda signalerna i form av morsetecken på en pappersremsa, och i samma ögonblick brottslingen sig själv ovetande givit signalen alarmeras polisen till den byggnad, som signalerna ange. Polispiketen rycker ut och brottslingen överraskas mitt under utövningen av sin snygga hantering. Endast några minuter behöva förflyta mellan signalens ankomst och brottslingens infångande.

På liknande sätt kunna också butiksfönster, montrer o. s. v. skyddas. I New York brukar man t. e. skydda juvelerareaffärer på så sätt, att man genom obetydligt tryck på en vid golvet placerad, och så gott som omärklig knapp kan tända en utanför affären befintlig ljusskylt med orden: "Hjälp! Polis!" eller dylikt. Samtidigt sättes också en kraftig alarmklocka i rörelse.

För att anordningar av detta slag skola vara effektiva erfordras givetvis att även polisen är utrustad på ett fullt modernt och välordnat sätt. Den måste ha till förfogande manskap, som utan dröjsmål kan rycka ut. Lämpliga fordon — motorcyklar och automobiler — måste finnas till hand och vara färdiga att omedelbart tagas i bruk, och det är även nödvändigt att större piketvagnar stå i beredskap för den händelse en större polisstyrka skulle behöva utkommenderas på en gång.

I Amerika har man säkerligen kommit längst på detta område, i det polisen därstädes på sina håll till och med utrustats med flygmaskiner. Men även i Europa och hos oss har man börjat alltmera inse betydelsen av teknisk fullkomlighet i avseende på behövliga skyddsmedel gentemot illasinnade människor, och man får hoppas att det med tiden blir allt svårare för de sistnämnda att utföra sina kupper. I denna sin samhällsstödjande verksamhet har polisen givetvis också god hjälp av de tekniska förfaranden som möjliggöra de ofta så värdefulla tagningarna av fingeravtryck, de antropometriska mätningarna och så vidare. Men dessa arter av polisens arbete tillhöra ett område för sig, som vi ej i detta sammanhang kunna gå in på.

En grotesk köpenickiad.

En grotesk köpenickiad har på senaste tiden utspelats i Thüringen. En omkring tjugoårig bedragare, som härstammar från Östersjöprovinserna, som tidvis varit kolarbetare och flera gånger dömts för bedrägeri, har under en längre tid under namnet "baron von Korff" i Erfurt, Gotha och Weimar uppträtt som tyske exkronprinsens äldste son. Den föregivne kronprinssonen hade i Gotha blivit föremål för stora hyllningar. Teatern i Gotha gav en festföreställning, och senare hade den föregivne kronprinssonen en mottagning i Schlosshotell, varvid bl. a. överborgmästaren i Gotha samt teaterchefen och talrika officerare samt medlemmar av societeten i Gotha voro närvarande. Det väckte emellertid en pinsam uppmärksamhet, att den föregivne prinsen plötsligt försvann och sedermera icke visade sig. Efterforskningar gåvo vid handen, att man råkat ut för en äventyrare och bedragare. Det hotell, i Erfurt, där pseudoprinsen en längre tid bodde, har sökt urskulda sig med, att förklara, att flera personer, som borde ha vetat det, bl. a. även en kriminalpolistjänsteman, betecknat "baron von Korff" som exkronprinsens son. Flera av hotellets gäster hade även bekräftat "baron von Korffs" likhet med kronprinsen.

En inom frivilliga landstormsrörelsen mycket verksam och bekant man, filatelisten, generalkonsul Harry Wenberg, avled härom dagen på Ulrisehamns sanatorium i en ålder av 54 år.